

Thanh Xuân Trên Vườn

THANH XUÂN TRỌN VẸN

Tác giả: Zhihu

Thể loại: Ngôn Tình, Đoàn Văn, Hiện Đại, Lãng Mạn

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

1.

Tôi liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã 8 giờ tối rồi.

"Muộn rồi, tôi đi trước đây."

Tôi đứng lên, định đi lấy cặp sách.

Nhưng vừa mới quay người tôi đã bị Bạch Tụ kéo lại.

Bởi vì quán tính tôi đã lao về phía trước, mà anh đúng lúc thuận tiện ôm lấy tôi.

Chúng tôi gắt gao dựa vào nhau, nghe thấy từng nhịp tim bang bang vừa nhanh vừa vội vàng của đối phương.

Hơi thở của anh phả lên đỉnh đầu tôi nhẹ nhàng từng hơi từng hơi một.

Tôi cảm thấy hiện tại toàn thân anh đều nóng hầm hập, ngay cả hô hấp cũng trở nên rối loạn.

"Ở lại thêm một chút nữa đi."

Giọng điệu của anh trầm thấp mang theo một chút lười biếng, nghe có vẻ ngoan ngoãn.

Tôi giống như bị mê hoặc, tim khẽ run thuận theo ý anh mà gật đầu.

"Em có thích anh không?"

Tôi gần đầu nhìn anh, khoảng cách của chúng tôi rất gần.

Chỉ cần đến gần hơn một chút nữa, môi của tôi có thể chạm vào yết hầu của anh rồi.

Tôi nghĩ rằng từ trước đến giờ tôi luôn là người chủ động, dặt một tấm lưới lớn để anh rơi vào.

Nhưng dần dần, tôi bắt đầu chú ý đến nhất cử nhất động của anh. Sẽ vì anh giải đề cho nữ sinh mà tức giận, sẽ vì anh không có ở đây mà cảm thấy không quen.

Thật ra tôi không biết cảm giác kì lạ đó được sinh ra từ lúc nào, chỉ là tôi không dám thừa nhận.

"Bạch Tụ, em cảm thấy em thích anh rồi."

Tôi thích trực tiếp.

Thích một người phải nói ra, không đúng sao?

Dường như anh có chút kinh ngạc, thân thể phát run, cúi đầu kéo gần khoảng cách với tôi.

"Em có biết hiện tại em rất nguy hiểm không"

Giọng nói trầm thấp mang theo chút khàn khàn, hơi thở ấm áp trực tiếp phả lên mặt tôi.

Không biết vì sao, tự nhiên tôi cảm thấy có chút thất thố.

Tôi cố gắng thoát khỏi vòng tay anh, lấy bài tập về nhà của anh từ trong túi sau đó vội vã bắt xe trở về nhà.

2.

Kể từ đêm đó tôi hiểu rõ nhịp tim của mình hướng về bạn cũng bạn Bạch Tụ, tôi cảm thấy ngồi cùng bàn với anh có chút không thoải

mái.

Thích một người, lại cam tâm tình nguyện làm một người bạn bình thường sao?

Ăn trưa xong, mọi người đều trở về lớp nghỉ ngơi, mà tôi thì lại đang đi lang thang vô định ở trên sân trường rộng lớn.

Bỗng nhiên, cánh tay bị người dùng sức kéo lại.

Bước chân của anh rất dài, đi rất nhanh, chỉ một chút cô đã bị kéo vào phòng thiết bị rồi.

Tôi vùng vẫy hai lần nhưng không thoát ra được.

"Bạch Tụ!"

Tôi bị anh đẩy vào tường, mím môi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Tại sao gần đây em tránh mặt anh?"

"Không phải em nói em thích anh sao? Hửm?"

Lòng tôi chột thất lại, chớp đôi mắt ướt át mờ mịt.

"Vậy rốt cuộc em phải làm thế nào anh mới thích em?"

Anh nhìn chăm chăm vào mặt tôi, tạm dừng.

"Không phải đêm đó em hỏi anh có thích em hay không sao?"

Anh dường như sợ tôi không nghe rõ, lớn giọng hơn một chút.

"Anh thích em, Lâm Sở Sở."

"Em không cần phải làm gì cả, anh đều sẽ thích em. Nhưng em đừng giẫy trước còn dán vào anh, giắt sau đã lạnh nhạt, được không?"

Anh mắt anh sáng như đuốt, giọng nhẹ nhàng và đau khổ.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy một Bạch Tụ như vậy.

Tôi rõ ràng cảm nhận được nhịp tim mình đang tăng lên từng chút từng chút một, làm tôi có hơi khó thở.

3.

Tôi và Bạch Tụ ở bên nhau rồi.

Nhưng cả hai chúng tôi đều quyết định không công khai.

Vì để tôi và Bạch Tụ có nhiều thời gian ở bên nhau hơn, tôi hoàn toàn từ bỏ việc Trương Thúc tài xế của gia đình đưa đón.

Mỗi sáng trước khi đi học tôi đều sẽ gửi cho anh một tin nhắn, sau đó chúng tôi sẽ cùng nhau ngồi chuyển xe buýt số 230 đến trường. Tan học sẽ ở lại trường lâu hơn một chút rồi mới về nhà.

"Đi chưa?"

Tôi chọc chọc vào cánh tay của anh.

"Ừa ừa."

Chúng tôi cùng nhau đi ra khỏi sân trường, ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào tay tôi, đầu ngón tay khẽ run, nhưng vẫn kiên định nắm lấy tay tôi.

Tôi sửng sờ trong giây lát, cảm thấy có luồng điện chạy trong người tôi.

Lúc lên xe, tôi cảm thấy lòng bàn tay cả hai đều có chút ẩm ướt, muốn buông ra hoạt động một chút.

Kết quả anh càng nắm chặt hơn, lợi dụng cơ hội ôm cô vào lòng.

Lại là mùi hương thoang thoảng đó.

Thành thật mà nói thì tôi là một người ăn mềm không ăn cứng.

"Anh rất thơm."

Tôi tham lam hít thở mùi thơm của anh.

"Không thích sao?"

"Không, rất thích. Chỉ muốn luôn ôm lấy anh như vậy."

Tôi vòng tay qua eo anh, chúng tôi ôm nhau càng chặt chẽ hơn.

"Vậy thì tối nay anh sẽ thêm bột giặt."

"Haha, anh đừng, cười chết em."

Anh véo véo mặt tôi.

"Em có biết em cười lên rất mê người hay không?"

Hả?

4.

Bạn trai tôi rất quan tâm đến việc học của tôi, ngồi xe buýt cũng muốn hỏi thăm tình hình học tập của tôi.

"Em đã nhớ mấy từ đơn hôm nay chưa?"

"Nhớ 50 từ rồi."

"Rất tốt, rất giỏi."

Anh dùng tay nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

"Không biết thứ bảy này Lâm tiểu thư có thời gian không?"

Muốn hẹn hò với tôi?

"Hả?"

Tôi giả vờ không nghe rõ.

"Anh muốn hẹn hò với em vào thứ bảy tuần này."

Khóe miệng của anh nhẹ nhàng cong lên, cúi đầu xuống, kề sát tai tôi nhẹ nhàng nói.

Tôi cảm thấy tai tôi hơi ngứa, cũng có chút nóng, nhưng vẫn bình tĩnh nói.

"Được nha, vinh hạnh của em."

Chương 2

5.

Cuối tuần của cấp ba đặc biệt ngắn, tôi và Bạch Tụ đều nhất trí cho rằng không thể vì chuyện hẹn hò yêu đương mà làm lỡ việc học tập. Thế là chúng tôi hẹn buổi tối gặp nhau ở công viên Tân Hải, hủy kế hoạch xem phim ban đầu.

Hôm nay anh đội một chiếc mũ bóng chày màu đen, mặc áo hoodies màu đen, quần màu xám.

Chỉ cần một ánh mắt cô đã nhìn thấy anh trong đám đông.

Anh cũng nhìn thấy tôi.

Hai mắt nhìn nhau, chúng tôi đều vô thức mỉm cười.

Lúc tôi chuẩn bị đi về phía đối phương, có một nữ sinh đi đến trước mặt anh.

Nữ sinh nói chuyện lúm đồng tiền tươi như hoa.

Không biết anh và nữ sinh nói cái gì, cô gái đó bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía tôi.

Bạn trai bị thả thính, tôi làm sao có thể chịu đựng được.

Ý thức được nguy cơ giục tôi bước đi nhanh hơn.

"Chồng ơi, em đến đây!"

Tôi khoác tay dựa vào vai anh nói khẽ.

Cô gái thấy vậy cười ngại ngùng sau đó bỏ đi.

"Anh với cô ta vừa nói cái gì?"

Tôi giả vờ tức giận hỏi.

"Anh nói với cô ta, bạn xem, bạn gái tôi đến rồi."

"Nhưng vừa rồi em gọi anh là gì, anh không nghe rõ."

Bạch Tụ cúi đầu cong môi.

"Hừ, không biết xấu hổ."

Tôi ngượng ngùng thoát khỏi anh, cảm thấy trên mặt nóng lên không nhìn được bước nhanh về phía trước.

"Đừng đi mà."

Anh tiến lên giữ tôi lại.

"Bỏ rơi bạn trai em muốn hẹn hò với ai?"

Sức lực của anh rất lớn, ngay lập tức kéo cô đến trước mặt anh.

"Cho em cái này."

Tôi liếc nhìn anh một cái, anh vẫn đang cười.

Tất cả ý cười trong mắt đều đã biến mất.

"Ngoan đưa tay ra."

Giọng điệu của anh lại bắt đầu dịu dàng rồi.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô thỏa hiệp đưa tay ra trước mặt anh.

Anh nhẹ nhàng đặt năm tay của mình vào lòng bàn tay tôi, tiếp theo anh duỗi mấy ngón tay khớp xương rõ ràng ra đan 10 ngón tay vào nhau.

Tôi phì cười “Quê mùa.”

Thật ra, trong nội tâm của tôi đang gào thét dữ dội.

Người đàn ông này thật là.

Lâm Sở Sở, người cần phải giữ lấy.

6.

Công viên Tân Hải có một vòng đu quay hạnh phúc.

Vòng đu quay luôn là điểm hẹn hò lý tưởng của các cặp đôi, tôi và Bạch Tự đã phải xếp hàng rất lâu mới được lên ngồi.

Chúng tôi rất tự nhiên ngồi cạnh nhau trên đu quay.

Tôi nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, bủi môi.

“Tối nay không có trăng, thật là đáng tiếc.”

“Không có trăng, nhưng có anh, em có thể nhìn anh nè.”

Anh nhẹ nhàng xoay đầu tôi về phía anh, giọng điệu thật nghiêm túc.

Rõ ràng cái gì chúng tôi cũng không làm, nhưng tai của chúng tôi lại giống như những đóa hoa hồng đang nở rộ đỏ tươi xinh đẹp.

Rõ ràng cái gì anh cũng không làm, chỉ là đang nhìn tôi.

Nhưng sự nóng bỏng đó lại như xuyên qua người tôi.

Không gian nhỏ kín, làm tôi cảm thấy có chút mập mờ.

Tôi không thể tiếp tục nhìn anh.

Ngay lúc tôi chuẩn bị nhìn qua chỗ khác, bả vai bỗng nhiên bị một lực rất lớn kéo qua.

Tôi lại lần nữa bị buộc phải nhìn chăm chăm anh.

Tôi cảm thấy dự vọng xuất hiện trong mắt anh.

Anh một tay giữ cầm tôi, một tay ôm eo cúi xuống mặt càng ngày càng gần tôi hơn.

Cho đến khi môi anh chạm vào môi tôi, một cái hai cái, như chuồn chuồn lướt trên mặt nước.

Dịu dàng mà mềm mại....

“Sờ Sờ, mở miệng.”

Giọng điệu của anh giống như đang thả cổ*. (Cổ ở đây là cổ trùng ý.)

Tôi cảm thấy cả người mềm nhũn, đầu óc trống rỗng.

Anh nói cái gì tôi làm cái đó.

Anh tiến đến.

Trong miệng tôi đều là mùi vị của anh, ẩm ướt, ngứa ngáy...

Còn có chút ngọt ngào....

Lúc bước ra khỏi căn phòng nhỏ, tôi nói với anh, nghe nói mỗi vòng đu quay đều chứa đầy hạnh phúc, nếu lúc đu quay ở điểm cao nhất cùng người yêu hôn nhau, thì sẽ luôn ở bên nhau.

Anh xoa đầu tôi đáp lại, tôi biết, chúng tôi bắt đầu ở điểm cao nhất.

Hóa ra anh cũng biết cái này.

Chẳng lẽ tôi và anh đều đọc quyển bí quyết hẹn hò lừa dối sao.

Cứu mạng, hiện tại tôi cảm thấy cổ họng của mình rất khô.

Anh nói tiếp, không cần hôn nhau ở đỉnh của đu quay thì chúng ta cũng sẽ luôn ở bên nhau.

Ừm ừm, tôi cảm thấy anh nói rất đúng.

7.

Bởi vì không để gặp người quen, tôi chỉ để anh đưa đến góc hẻm lánh ở cửa bắc tiểu khu.

Tôi nhìn anh một lúc, vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán sau đó dùng tay giữ lấy môi anh.

Anh chỉ im lặng nhìn tôi đùa nghịch như vậy.

“Đi đây.”

Tôi nín thở hôn lên mặt anh một cái.

Nhưng còn chưa kịp chạy, thì đã bị anh ôm lại, tiếp đến là nụ hôn áp đảo của anh.

Hơi thở của anh trở nên nặng nề, có vẻ hơi khô.

“Em không được đi, để anh ôm một tí.”

Được, ôm một chút, chỉ một chút thôi.

8.

Tôi quen biết Bạch Tự là nhờ mẹ tôi.

Trong tư tưởng của mẹ tôi, môi trường học tập rất quan trọng, bởi vậy bà không tiếc công sức.

Sau khi giải mã hộp đen, lúc chia lớp cấp ba tôi được đưa phân vào lớp thực nghiệm khoa học, tuyến 1. Đồng thời người bạn cùng bàn của tôi là một người mà tôi đã nghe danh từ lâu nhưng chưa được gặp mặt, chính là anh, Bạch Tụ.

Kỳ thực, mỗi năm lớp thực nghiệm sẽ có mấy cá nhân dùng quan hệ, mà tôi chính là một trong số đó.

Chương 3

Vốn dĩ tôi cảm thấy thành tích của mình cũng không đến nỗi nào, ở trong lớp nằm ở mức trung bình.

Kết quả đến lớp thực nghiệm, trực tiếp biến thành thứ nhất từ dưới lên.

Mất mặt, quá mất mặt.

Tôi cũng cãi nhau với mẹ tôi, nhưng bà vẫn tiếp tục làm công tác tư tưởng cho tôi, đánh vào tư tưởng của tôi. Dọa tôi rằng sẽ đưa tôi ra nước ngoài, muốn tôi tiếp tục nghe theo sự sắp xếp của bà.

Nhưng tôi không muốn ra nước ngoài đâu, với lại bản thân tôi cũng muốn trở nên xuất sắc nên cuối cùng tôi đã chấp nhận.

9.

Lúc mới ngồi cùng bàn với Bạch Tụ, đối với một người hướng ngoại như tôi quả thật là một ngày dài như một năm.

Lúc đó tôi cảm thấy thế giới của anh chỉ có học tập mà thôi.

Bạn cùng bàn của người khác chỉ ít còn có thể đánh nhau, còn anh cả ngày không phải là đọc sách thì chính là làm bài tập.

Lúc bắt đầu tôi còn nghĩ do chưa quen nên không có chuyện gì để nói.

Nhưng ngồi cùng bàn hơn một tháng, vẫn là tôi hoit một câu anh trả lời một câu.

Nếu không phải anh đối với tất cả mọi người đều như vậy, tôi còn nghĩ rằng anh ghét bỏ thành tích của tôi kém mà không muốn nói chuyện đó.

Con một sách!

Có miệng mà không nói thì để làm gì?

Mang một gương mặt núi băng như vậy cho ai xem?

Lúc đầu trong lòng tôi lúc nào cũng mắng anh.

Tuy rằng anh có bộ dáng người lạ chớ lại gần, cự tuyệt người ngàn dặm, nhưng thật ra anh rất vui với việc giúp đỡ người khác.

Hoa đào của anh cũng liên tục nở không ngừng.

Nhưng mà cũng bình thường thôi, ai kêu anh vừa đẹp trai lại còn học giỏi tài đức vẹn toàn như vậy chứ.

Tan học chỉ cần có người hỏi anh, anh đều sẽ trả lời.

Ngồi với anh từ trước đến giờ, tôi cũng thường nhìn thấy anh vô tình lấy phong bì nhỏ và đồ ăn vặt trong ngăn bàn khi lấy sách giáo khoa ra.

Mà anh không ăn cũng không xem, chỉ là dùng túi rác bỏ chúng vào rồi trực tiếp đi lại cạnh thùng rác bỏ vào.

10.

Lúc đó để gia tăng cảm tình với bạn cùng bàn, mỗi ngày gặp phải vấn đề gì khó cô đều chạy đến hỏi anh.

Bởi vì tôi có lợi thế về khoảng cách địa lý nên trong một khoảng thời gian, cuối giờ tan học của anh đều là của tôi.

Có lúc tôi cũng không thật sự muốn học hành, hoàn toàn là lấy danh nghĩa hỏi bài tập để nói chuyện với anh, giải sầu mà thôi.

"Tự mình suy nghĩ trước."

Sau đó anh cau mày nói với tôi.

Tôi còn nghĩ là do anh không muốn dạy tôi.

Nhưng không ngờ lúc tôi đưa ra đề nghị anh giúp tôi lọt vào top 20 của lớp, thế mà anh lại đồng ý.

Tôi còn lo lắng anh sẽ nuốt lời nên đã kí kết hai bản hợp đồng với anh, một người một bản, mỗi sáng còn xum xoe đưa sữa bò và đồ ăn vặt cho anh.

Trên thực tế lo lắng của tôi là dư thừa.

Không biết có phải là rung động trước tấm lòng chân thành của tôi không, mà anh rất có trách nhiệm với tôi.

Hầu như mỗi ngày ở trường anh đều đến kiểm tra bài đọc của tôi, mấy ngày sẽ cho tôi vài câu hỏi luyện tập.

Trong thời gian dạy kèm, tuy rằng tôi cảm thấy anh rất nghiêm khắc nhưng điều đáng mừng là quan hệ giữa tôi và anh được cải thiện rất tốt.

Chí ít anh sẽ không đối xử lạnh nhạt với tôi giống như lúc mới quen.

Thậm chí sau này anh còn chủ động nói chuyện với tôi.

Đây là bước tiến bộ rất lớn, khen ngợi anh.

Đồng thời cũng cảm ơn anh.

Sau một năm nỗ lực cố gắng của anh, hiện tại tôi đã yên ổn nằm trong top 20, giao kèo kết thúc.

Nhưng dường như anh vẫn theo thói quen phụ đạo cho tôi.

Cho dù là sau khi tôi đã đạt được mục tiêu rồi, anh vẫn phụ đạo cho tôi như cũ.

Đặc biệt là sau khi chúng tôi ở bên nhau, anh càng nghiêm khắc hơn.

Thỉnh thoảng sau giờ học anh sẽ cao hứng kiểm tra tôi một chút.

"Học thuộc "Kiêm Gia"."

"Kiêm Gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân..."

Tôi cố ý ghé sát vào tai anh, thì thầm nói "Sở vị y nhân, tịu tại tiền phương."

Khóe miệng anh nhẹ nhàng còn lên, anh đặt bàn tay to lớn của mình lên tay tôi nhẹ nhàng xoa xoa giống như dỗ dành một đứa trẻ.

"Ngoan, đừng náo, đọc cho cẩn thận."

"A."

Kẻ khởi xướng là tôi, người vi phạm cũng là tôi.

11.

Tôi cảm thấy trước và sau khi yêu nhau Bạch Tụ như hai con người khác nhau vậy.

Trước khi yêu nhau tôi cảm thấy Bạch Tụ như một cỗ máy giải quyết vấn đề không có tình cảm.

Sau khi yêu đương....

Được rồi, thật sự thì tôi hơi thích sự tương phản của anh trước và sau khi yêu nhau đấy.

Bởi vì chỉ có một mình tôi biết được một mặt khác này của anh.

12.

Lại là thứ hai, tôi bị mắc hội chứng kì nghỉ nghiêm trọng, sau khi đọc xong bài văn buổi sáng, tôi uể oải nằm xuống bàn.

Tôi đang đắm chìm trong ánh mặt trời tự nhiên cảm thấy trước mặt tối xuống.

Mở mắt ra nhìn, hóa ra là Hứa Viễn Châu ngồi phía trước dùng tay che nắng cho tôi.

Hứa Viễn Châu, ngồi phía trước bàn tôi.

Anh ta không giống Bạch Tụ, nói rất nhiều, ngày đầu tiên quen biết chúng tôi đã nói rất nhiều với nhau.

Nhìn thấy tôi thức dậy, anh ta mỉm cười.

Tôi tiếp tục nằm sấp xuống, không có ý định ngồi dậy.

"Làm gì?"

"Đến chơi một ván?"

"Lăn, buồn ngủ sắp chết rồi."

Chuông vào lớp vang lên, tôi đẩy đẩy anh ta.

Anh ta thờ ơ liếc nhìn tôi.

Sau đó đi vòng ra phía sau, vươn tay vò rối tóc tôi, rồi thông thả về chỗ ngồi.

"Hứa Viễn Châu."

Tôi hung hăng nhìn anh ta một cái.

Anh ta quay đầu nhìn tôi, nở một nụ cười chiến thắng.

Lúc này vừa đúng lúc Bạch Tụ lấy nước bên ngoài vào.

Anh nhẹ nhàng đặt bình nước của tôi lên bàn sau đó bắt đầu làm bài của mình.

Bỗng nhiên nhắc nhở tôi đã đến lúc nộp bài tập về nhà.

Nhân lúc giáo viên chưa đến, tôi lấy câu hỏi luyện tập mấy ngày trước anh giao cho tôi từ trong cặp sách ra đặt trên sách của anh.

Anh liếc nhìn, không sửa bài ngay giống như lúc trước nữa, mà là tiếp tục ghi các công thức của anh trên giấy nháp.

Chương 4

Tôi cũng không muốn cắt ngang anh nên cứ để nó như vậy.

Ra tiết thứ nhất, anh vẫn không cầm lên.

Tôi quyết định lấy lại quyển vở đặt vào ngăn bàn.

Rốt cuộc năm lớp 12 có tài liệu được giao mỗi ngày nhiều như vậy, để lại sẽ bị thất lạc rất khó tìm.

Thật ra cũng không biết anh vội vàng hoàn thành bài trên tờ giấy đó như thế nào, sau mỗi tiết học tôi đều làm mà.

13.

Mãi cho đến buổi trưa, anh giống như bỗng nhiên nhớ ra “Vở bài tập đâu đưa anh xem xem.”

Tôi mở ngăn kéo lấy vở bài tập đưa cho anh.

Nhưng lúc tôi nhận lại vở lần nữa, trên mặt đều là các vòng tròn đỏ dày đặt.

“Vẫn còn nhiều chỗ cần tiến bộ.”

Anh là người biết cách an ủi người khác.

“Thay vì cùng người con trai khác liếc mắt đưa tình, không bằng tan học làm nhiều thêm một bài tập.”

Cái gì?

Người con trai khác?

Liếc mắt đưa tình?

Có chuyện gì xảy ra sao tự nhiên lại kỳ lạ như vậy chứ?

Tôi hoang mang, sau giờ đọc sách buổi sáng anh cũng không chủ động đến tìm tôi.

Hừ, anh làm đổ hủ giấm rồi sao?

“Bạn trai của tôi có phải ghen rồi không???”

“Tức giận cả một buổi sáng luôn à?”

Nhân lúc trong lớp không có nhiều người, tôi nhỏ giọng cười cười nói.

“Cậu ta tìm em làm gì?”

“Chơi game đó.”

“Cậu ta thích em, sau này em không được chơi cùng cậu ta nữa.”

Anh nhéo nhéo má tôi, lạnh lùng nói.

Hừ....

Thật ra tôi cũng có cảm giác thái độ của Hứa Viễn Châu đối với tôi có chút tế nhị.

Nhưng tôi không quá xác định, tránh tự mình đa tình.

“Được rồi, vậy anh đừng tức giận nữa nha.”

“Em chỉ quan tâm đến người đàn ông của mình mà thôi.”

Tôi cẩn thận quan sát anh, sắc mặt của anh dường như tốt lên một chút.

“Tối nay gọi đầu cẩn thận.”

“Yes, sir.”

Tôi thủ thế chào.

14.

Từ khi Bạch Tự biết tôi và Hứa Viễn Châu chơi game cùng nhau, hiện tại anh đã hạn chế thời gian chơi game của tôi rất nghiêm ngặt.

Hứa Viễn Châu cũng đến tìm tôi mấy lần, tôi đều tránh đi.

Cậu ấy là một cao thủ trò chơi, trò chơi nào cũng chơi vô cùng lợi hại.

Mà tôi thật sự chỉ chơi một trò chơi.

Nhưng vào năm lớp 10 chúng tôi quen nhau qua một trò chơi.

Để hoàn thành nhiều nhiệm vụ nhận được nhiều phần thưởng hơn, chúng tôi thậm chí là trở thành một cặp trong game.

Hiện tại tôi có hơi sợ Bạch Tự sẽ phát hiện mối quan hệ của tôi và cậu ta trong game.

Đặc biệt là gần đây Bạch Tự lại đưa ra đề nghị chơi game cùng tôi.

cho nên tôi cảm thấy tôi nên nói rõ với Hứa Viễn Châu thì hơn.

Sau khi ăn trưa xong, tôi định sẽ về lớp tìm cậu ta.

Nhưng tôi chưa về tới lớp thì đã nhìn thấy cậu ta ở trên hành lang.

Tôi vẫy vẫy tay, mấy nam sinh đang nằm trên lang can nói chuyện cùng cậu ta cũng quay lại nhìn tôi.

Hình như cậu ấy đã phát hiện ra tôi từ rất sớm.

Tôi chỉ chỉ cậu ấy đi về hướng cầu thang.

Hi vọng cậu ấy có thể hiểu được.

Có lẽ là do chân cậu ấy dài, tôi vừa mới dừng lại cậu ấy cũng vừa vặn đi đến.

"Cậu chủ động tìm tôi thật hiếm có đó nha."

Cậu ấy nhướn mày nhếch môi cười.

Tôi lười chẳng muốn vòng vô nên đi thẳng vào vấn đề luôn.

"Năm nay chúng ta đã học 12 rồi nên đặt trọng tâm vào vấn đề học tập đi."

"Cho nên....tôi nghỉ chơi game rồi, về sau cậu đừng tìm tôi chơi game nữa nha."

"Còn nữa, tôi đã chấm dứt mối quan hệ cặp đôi của chúng ta trong game luôn rồi."

Cậu ấy cau mày "Thật sự là vì học tập sao?"

"Ừ."

Cậu ấy nhìn chằm chằm vào tôi cười, bắt đầu nói một số câu không thể nào hiểu được.

"Sở Sở, từ lúc chúng ta không còn làm bạn cùng bàn nữa, chúng ta nói chuyện ít hơn lúc trước rất nhiều. May mắn là tôi còn kiên trì đến tìm cậu."

"Thế như sau khi lên 12, đặc biệt là thời gian gần đây, cậu vô cùng kì quái luôn tránh mặt tôi. Hỏi cậu cái gì cậu đều trả lời qua loa lấy lệ cho qua, tìm cậu chơi game cậu lại từ chối tôi."

"Tôi biết cậu và Bạch Tự có mối quan hệ không bình thường. Cho nên lúc tôi nhìn thấy cậu và Bạch Tự tiếp xúc qua lại trong lòng tôi khó chịu không thể giải thích được."

"..... Tôi không thích cậu tiếp xúc với những người con trai khác. Cậu biết, cậu biết là tôi có cảm tình với cậu."

Giống như Bạch Tự đã nói, cậu ấy thích tôi.

Giống như trên mạng đã nói, tôi xem cậu ấy là anh em, cậu ấy lại muốn nằm trên tôi.

Tôi sửng sốt một chút, giữ vờ như không nghe rõ những gì cậu ấy nói.

"Chúng ta về lớp đi."

Những lo lắng trong lòng tôi làm tôi chỉ muốn chạy trốn.

Nhưng còn chưa kịp chạy, thì đã bị cậu ấy ôm lại.

"Hứa Viễn Châu."

Cậu ấy nói "Làm bạn gái tôi đi."

"Cậu buông tôi ra trước đã."

Cậu ấy tiếp tục nói dường như không nghe rõ lời tôi.

"Thật ra tôi thích cậu rất lâu rồi, cho nên cậu để tôi..."

Ngay khi đầu tôi đau sắp nứt ra một cái khe, thì một giọng nói còn đáng sợ hơn Hứa Viễn Châu từ trên trời rơi xuống.

"Các người đang làm cái gì?"

"Đi đến văn phòng của tôi một chuyến."

Xong!

Xong rồi!

Thế mà lại bị giáo viên bắt gặp.

15.

Tuy nhiên có thể là giáo viên thấy chúng tôi đang học 12 để cảm xúc của chúng tôi ổn định, hoặc có thể là do cảm xúc đơn phương từ một phía, nên không báo cho gia đình và nghiêm khắc phê bình. Chỉ tiến hành giáo dục tư tưởng một chút rồi cho chúng tôi về lớp.

Chương 5

Nhưng mọi việc lại không kết thúc ở đó.

Trong phút chốc tôi và Hứa Viễn Châu trở thành tâm điểm bàn luận của cả lớp.

"Hứa Viễn Châu thích Lâm Sở Sở."

"Có người thấy bọn họ ôm nhau ở cầu thang."

"Lâm Sở Sở và Hứa Viễn Châu ở bên nhau bị giao viên bắt gặp."

Một đồn mười, mười đồn trăm chuyện càng ngày càng lệch hướng.

Lúc tôi và Hứa Viễn Châu từ văn phòng trở về, cả lớp vốn đang ồn ào bỗng nhiên yên tĩnh xuống, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

Không ngờ tôi vì chuyện này mà trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Rất phiền!

Lúc ngồi vào chỗ, không biết có phải do tâm lý bị ảnh hưởng không mà tôi cảm thấy bàn cùng bàn của mình như một cái núi băng tỏa ra hơi lạnh.

Khí lạnh tỏa ra có thể giết chết tôi luôn đó.

Tôi muốn giải thích với anh.

Nhưng lời đến miệng, không biết vì sao lại không thốt ra được.

Chúng tôi trải qua một buổi chiều không ai nói với ai một lời.

Thẳng đến khi tan học cục diện này mới được phá vỡ.

"Theo anh."

Anh ôm cặp sách bước nhanh ra khỏi lớp học.

Anh không đi theo hướng sân trường mà là đi về hướng rừng cây phía sau trường học, cách đoàn người càng ngày càng xa.

Tôi đi rất chậm phía sau lưng anh, cách anh một đoạn.

Có lẽ là thấy tôi cách quá xa, anh dừng chân quay đầu lại nhìn tôi.

Đôi mắt vừa đen vừa sâu làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

"Bạch Tụ..."

Hôm nay tôi cảm thấy rất mệt mỏi.

Chỉ có thể im lặng nhìn anh.

Bỗng nhiên anh đi về phía tôi, ôm ngang người người tôi.

Không báo trước.

Không có động tác dư thừa nào.

"Đừng lộn xộn."

Nhịp tim của tôi mất kiểm soát mà đập điên cuồng, có hơi hoang mang lại có hơi sợ hãi.

Tay anh dùng lực giữ chặt tôi, tiếp tục bước nhanh về phía rừng cây. Cuối cùng dấn rồi lên bàn bóng bàn bỏ hoang trong rừng.

"Cậu ta có ôm em như thế này không?"

Anh kéo người tôi thẳng dậy, hai tay bao quanh giam tôi lại.

Tôi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của anh.

"Anh tin những gì bọn họ nói sao?"

"Anh không tin."

"Anh không nghe bọn họ nói anh nghe em nói."

Được, tôi nói.

Tôi đều nói cho anh nghe.

Vì cái gì tôi đi tìm Hứa Viễn Châu, vì cái gì bị giáo viên gọi lên văn phòng, suy nghĩ của tôi, tâm tư của tôi. Tôi đều nói ra.

Tôi không muốn anh hiểu lầm.

Anh lặng lẽ nghe tôi nói xong, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào má của tôi.

Sau đó nhẹ nhàng hôn từng cái từng cái lên môi tôi dịu dàng như nước.

"Anh tin em, em nói cái gì anh cũng tin."

"Nhưng nghe nói em và cậu ta ở bên nhau, lúc hai người ôm nhau anh thật sự không vui, không vui."

"Anh muốn xử lý tốt cảm xúc của mình rồi hỏi lại em một lần nữa."

"Anh xin lỗi."

Ngay sau đó một tay anh luồn vào tóc giữ sau gáy tôi, một tay ôm eo không cho phép tôi chạy trốn.

Từ cái hôn nhẹ ban đầu biến thành hôn sâu....

"Ở đây không có người, ôm anh đừng sợ."

Anh thở hổn hển, ánh mắt trở nên mơ màng.

Tai tôi dường như biến thành màu máu.

Tôi bị anh mê hoặc mất lý trí, chủ động duỗi tay ôm cổ anh, chậm chậm đáp lại anh.

Cùng nhau trầm luân.

16.

Sắp đến cuối kì, mọi người đều nhanh chóng tiến vào trong trạng thái học tập khẩn trương, tin đồn giữa tôi và Hứa Viễn Châu đã sớm không còn xuất hiện, chúng tôi gần như không trao đổi gì với nhau.

Mỗi ngày tài liệu ôn tập và bài thi đều được phát xuống liên miên không dứt, trên bàn trước mắt mọi người rất nhanh đã biến thành một ngọn núi nhỏ.

Tôi và Bạch Tự ngồi hàng cuối cùng, hàng nàg sẽ có rất nhiều bài thi được đưa ra, cho nên ngọn núi nhỏ trước mặt chúng tôi luôn cao hơn những người khác.

Bình thường Bạch Tự luôn thu xếp và dùng kẹp phân loại theo môn học giúp tôi.

Ngoại trừ trước giờ tự học, bởi vì giáo viên sẽ cho nhóm top 20 của lớp bọn họ đăi ngộ đặc biệt.

Thông thường giờ tự học là lúc đại diện các môn phát bài kiểm tra cho bọn họ.

Tôi thu dọn các bài kiểm tra trên bàn, cùng Trần Nhã Nhã đưa đến văn phòng.

Lúc đến văn phòng giáo viên ngữ văn Trương Thanh dường như đã sớm đợi chúng tôi ở đó.

Lúc nhìn thấy chúng tôi hai mắt dường như phát sáng.

"Ơ, tiết này có phải là tiết tự học của lớp các em không?"

Tôi và Trần Nhã Nhã gật đầu.

"VẬY nhờ các em giúp thầy Lưu mang chồng sách đó đến phòng học trống bên cạnh lớp 16 nha, cảm ơn hai em."

Đó là chồng bài tập cho lớp hỏa tiễn.

"ĐƯỢC Ạ."

Tôi không chút do dự đồng ý.

Bởi vì hiện tại Bạch Tự đang học ở lớp đó.

Không giống Trần Nhã Nhã cả người tôi đều vui vẻ thoải mái.

Chúng tôi đi qua cửa sau của lớp.

Cho dù chỉ nhìn thoáng qua, thì tôi đã biết anh ngồi ở đâu.

Bọn họ ngồi vòng quanh nhau hình như đang thảo luận vấn đề gì đó.

Hạ Lâm ngồi bên cạnh Bạch Tự thỉnh thoảng cười cười gật gật đầu.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng không kìm được dâng lên một cơn sóng nhỏ.

Tôi không phải là người cố tình gây sự.

Cũng rõ ràng yêu không phải là trói buộc, không phải gò bó.

Cho nên cô không có cấm anh anh trả lời câu hỏi của người khác, cùng người khác thảo luận đề mục.

Nhưng sau khi tôi và Bạch Tụ ở bên nhau, thì rất ít giải bài cho người khác.

Bị từ chối nhiều, người hỏi cũng từ từ ít lại.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn cự tuyệt.

Chương 6

Thình thoảng nhìn anh thảo luận bài cùng người khác giới trong lòng tôi cũng cảm thấy hơi chua xót.

Đặc biệt là Hạ Lâm.

Thành tích của Hạ Lâm rất tốt, không phải đứng thứ 2 thì chính là thứ ba của lớp.

Vì vậy rất thường thấy tên của hai người đứng cạnh nhau trên bảng xếp hạng của lớp, hai người bọn họ cũng thường được phát biểu trên sân khấu với tư cách là đại diện cho học sinh.

Cô ấy là một tình địch rất mạnh.

Tôi luôn cảm thấy như vậy.

Lớp hòa tấu của bọn họ rất nghiêm túc, đều không biết hiện tôi và Trần Nhã Nhã đến.

Trần Nhã Nhã kéo tôi chậm lại vài bước, cố ý hắng giọng một cái.

"Báo cáo thầy. Cô Trương Thanh kêu chúng em mang bài tập đến cho lớp mình ạ."

Lưu Dững từ trong đám học sinh ngẩng đầu lên.

"Cảm ơn các em, đặt ở trên bục giảng là được rồi."

Tôi và Trần Nhã Nhã một trước một sau đi vào lớp, đặt vở bài tập xuống rồi rời đi.

Tôi cảm nhận rõ ràng có một ánh mắt nóng rực đang dõi theo tôi.

Tôi biết chắc chắn là anh.

Nhưng tôi lại không nhìn anh.

Bởi vì tôi cảm thấy hào quang ở đó thật chói mắt.

Nhưng lúc tôi đi đến cửa sau của lớp vẫn không nhìn được mà quay đầu lại nhìn.

Anh đang quay đầu nhìn tôi đi ra ngoài.

Ánh mắt của chúng tôi cuối cùng cũng chạm nhau mỉm cười.

17.

Khi trở về lớp tôi không ngồi vào vị trí của mình, mà là ngồi bên cạnh Trần Nhã Nhã còn Tạ Tử Hách thì đến ngồi chỗ tôi.

Nhưng trong cả tiết tự học tôi chẳng làm được mấy bài tập mà vô thức nhìn về hướng cửa.

Thật là không khéo, bọn họ tan học sớm.

Một cái liếc mắt tôi đã nhìn thấy bọn họ đang đi về phía lớp học.

Cũng không biết là đang nói cái gì, có cái gì hay để nói nữa.

Haizzz.

"Nhã Nhã, chơi cờ caro với tớ nha."

"Hả? Hết giờ lại nói nha."

"Không cần, chơi ngay bây giờ."

Tôi năn nỉ nói.

"Được được được, thật là không chịu nổi cậu mà."

Tôi và Trần Nhã Nhã chơi không được mấy ván thì Tạ Tử Hách đã quay lại.

"Bạch Tụ nói không tìm gặp vở bài tập của cậu ấy, kêu cậu trở về tìm, xem xem nó ở đâu."

Sao có thể chứ.

Buổi sáng hôm nay tôi mới vừa đưa cho anh rồi mà.

Tôi liếc nhìn anh một cái.

Anh đang nghiêm túc đọc sách.

Không nhìn thấy vở bài tập còn không tìm.

Tôi một bên mắng chửi anh trong lòng, một bên cầm trà sữa và bài tập đi về chỗ ngồi.

18.

Tôi mở ngăn kéo, tôi càng thêm chắc chắn rằng quyển vở là do anh tự làm mất rồi.

"Buổi sáng em đã đưa quyển vở cho anh rồi. Ở chỗ này không có."

"Ừ." Anh nhẹ nhàng nói.

Tôi dựa vào bàn giả vờ ngủ.

Âm thanh lật sách, đóng sách, tiếng bàn tay đặt lên bàn, tiếng tóc cọ vào quần áo dọc theo bàn truyền vào tay tôi....

Tôi quay đầu nhìn về phía anh.

Anh cũng đang dựa vào bàn dịu dàng nhìn tôi.

"Cuối tuần cùng nhau ra ngoài học nha."

Anh chậm rãi mở miệng.

"Ừ."

Anh ngồi dậy, cả người tiến đến bao lấy tôi.

Tôi giật mình ngồi dậy đẩy anh ra nói: "Giáo viên đến."

19.

Tiết học cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc chúng tôi thu chuẩn bị dọn đồ đạc xong, anh đột nhiên mở miệng.

"Quay lại nhìn anh."

Các bạn học đã ra về sắp hết phòng học trống trải nên giọng nói của anh phóng đại rất lớn.

Anh xoay toàn bộ băng ghế qua bên trái nhìn tôi chăm chăm.

Tôi hít thở không thông, trà sữa trong tay dễ dàng bị anh giành lấy ném vào thùng rác giữa lớp học.

Môi tôi mấp máy định nói gì đó.

Nhân cơ hội đó đầu lưỡi anh chen vào quần lấy hơi thở của tôi.

"Giận rồi? Nói với anh, anh làm sau cái gì được không?"

Hơi thở của anh nóng hổi, dường như thiêu đốt làn da của tôi.

"Anh với Hạ Lâm rất xứng đôi, nhìn hai người giống như một bộ phim thanh xuân vườn trường vậy đó."

Tôi buồn bã nói.

Sau khi nghe tôi nói xong, anh nhẹ nhàng cười một cái.

"Bạn gái của anh hình như ghen rồi thì phải, anh nên làm cái gì bây giờ?"

Anh véo nhẹ mặt tôi, đuôi mắt tràn đầy ý cười.

"Đúng vậy, hiện tại bạn gái của anh đang rất tức giận đó."

Tôi cầm cặp sách lảng tránh ánh mắt của anh, trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Anh cũng nhanh chóng lấy cặp sách, tắt điện rồi khỏi phòng học đuổi theo bước chân của tôi.

Anh tiến lên nắm lấy tay tôi bỏ vào trong túi áo của mình.

"Cho em sờ."

Anh lấy tay tôi đặt lên bụng mình còn cổ tình gồng lên một chút.

Aaaaaaaaaaaaaa!

Chương 7

Cứng cứng, nóng nóng!

Anh có cơ bụng.

Sau này anh sẽ giữ khoảng cách với cô ta."

"Còn giận anh sao?"

Anh ôm tôi vào lòng nhẹ nhàng nói vào tay tôi.

Không khí mập mờ sẽ làm người ta vẩn đầu, tôi cảm thấy xấu hổ sắp nổ tung, nhịp tim điên cuồng tăng nhanh.

Bạch Tự anh rất được.

Còn có thể giận được sao, sớm đã bốc hơi hết cả rồi.

20.

Cuối tuần tôi và Bạch Tự hẹn nhau ở cửa hàng sách.

Hai người chúng tôi ngồi đối diện nhau.

"Thầy Bạch, mấy câu này có hơi khó, em có thể không làm được hay không?"

Tôi giả vờ điềm đạm đáng yêu nói.

"Nó thật sự khó như vậy sao?"

Tôi liều mạng gật đầu, hy vọng anh có thể đại phát từ bi cho tôi làm ít đi mấy bài.

Anh cầm vở bài tập của tôi lên lật qua lật lại xem "Vậy hôm nay học trễ một chút."

Hả? Đã học cùng anh cả buổi chiều rồi, còn muốn học thêm bao lâu nữa đây....

"Thầy Bạch, thời gian của ngài quý giá, không cần lãng phí quá nhiều thời gian cho kẻ hèn này như vậy đâu...."

"Không lãng phí."

"Vậy để em thử lại xem sao, có thể hiện tại não hoạt động không quá tốt thôi." Tôi giả vờ cam chịu nói.

"Hiện tại anh giải cho em luôn cho tiết kiệm thời gian."

Anh tiến lại gần tôi, bày ra đáp án trước mặt tôi.

Một tay anh chống lên bàn, một tay anh cầm bút đỏ ghi đáp án cho tôi.

Giọng nói trầm thấp giải thích đáp án truyền vào tay tôi.

Ánh tịch dương màu quýt chiếu qua cửa kính rơi trên người anh.

Trong chốc lát tôi cảm thấy trong mắt mình chỉ duy nhất có phong cảnh trước mắt này mà thôi.

Tia nắng màu vàng phát họa ngũ quan sắc xảo nổi bật của anh, từ trán đến mũi đến môi đến cằm....

Nói thật, một trong những nguyên nhân làm tôi kiềm chế không đổi chỗ ngay từ đầu chính là tướng mạo của anh.

"Vậy để em thử lại xem sao, có thể hiện tại não hoạt động không quá tốt thôi." Tôi giả vờ cam chịu nói.

"Hiện tại anh giải cho em luôn cho tiết kiệm thời gian."

Anh tiến lại gần tôi, bày ra đáp án trước mặt tôi.

Một tay anh chống lên bàn, một tay anh cầm bút đỏ ghi đáp án cho tôi.

Giọng nói trầm thấp giải thích đáp án truyền vào tay tôi.

Ánh tịch dương màu quýt chiếu qua cửa kính rơi trên người anh.

Trong chốc lát tôi cảm thấy trong mắt mình chỉ duy nhất có phong cảnh trước mắt này mà thôi.

Tia nắng màu vàng phát họa ngũ quan sắc xảo nổi bật của anh, từ trán đến mũi đến môi đến cằm....

Nói thật, một trong những nguyên nhân làm tôi kiềm chế không đổi chỗ ngay từ đầu chính là tướng mạo của anh.

Tôi nhìn đến sững sờ, hoàn toàn không biết anh nói cái gì.

Anh dùng tay gõ nhẹ lên đầu tôi một cái "Nghe cẩn thận vào."

Tôi hoàn hồn, mỉm cười với anh, điều chỉnh tốt trạng thái và lắng nghe anh giảng.

Mạch suy nghĩ của anh luôn rất rõ ràng, với lại anh có thể nắm bắt vấn đề tôi không hiểu rất nhanh, sau đó dùng phương pháp dễ hiểu để giảng giải cho tôi.

Điều này mới làm cho tôi nể phục tài hoa của anh.

"Hiện tại nghe hiểu chưa?"

、 、

"Ừ Ừ."

"Vậy em không nhìn đáp án giải thích lại một lần cho anh nghe."

.....

Một ngàn con ngựa dẫm đạp qua trái tim tôi.

Hừ.

May mắn tôi vẫn còn giữ lại một chiêu.

Mặc dù vẫn chưa được nghe, nhưng loại đề mục này rồi đã sớm nghe người khác giải rồi.

"Liên kết trước, sau đó..."

Nghe đến một nửa, anh đã cau mày nhẹ rồi đặt bút xuống.

"Ai dạy em cái này?"

"Phương pháp này, anh không phải anh dạy em?"

.....

Tim tôi đập lối một nhịp.

"Em....hỏi học ủy. Học ủy giảng qua cho em một lần em lập tức nhớ luôn, hihi."

Mặt của anh bỗng nhiên kề sát lại gần tôi.

"Hửm? Đứng nhất toàn khóa ở bên cạnh em sao em không hỏi?"

"Không phải lúc nào anh cũng có thời gian mà."

Tôi nhướng mày.

"Em không biết bạn gái luôn có đặc quyền đặc biệt sao?"

"Chỉ cần em mở miệng, anh sẽ đều vì em mà phục vụ. On call 24 giờ."

Bỗng nhiên anh dùng lực kéo khăn quàng cổ của tôi, tôi không chút phòng bị và phải anh đúng lúc môi chạm vào nhau.

"Đáng ghét, anh đánh lén."

Tôi cũng không chịu thua.

"Ôm em."

Tôi dựa vào vai anh, nhẹ nhàng nói.

Anh ôm eo cúi xuống nhìn tôi.

Tôi chạm nhẹ vào trán anh, mũi anh, môi anh, cuối cùng rơi xuống yết hầu của anh.

Tôi tiến lên mút nhẹ một cái.

Âm thanh trầm thấp của anh bị bóp nghẹn, lông mi rung nhẹ, yết hầu bất giác trợn lên một cái.

Tôi không kìm được trực tiếp cười ra tiếng.

"Đi, đi ra ngoài mua cho anh một chiếc khăn quàng cổ."

Vừa mới muốn chạy, lại bị anh kéo trở về "Thả thính xong rồi muốn chạy, hửm?"

Xong rồi!

Tôi còn chưa kịp nói gì, nụ hôn của anh đã bất ngờ rơi xuống.

21.

Thi xong môn cuối cùng, học kì cuối của năm 12 đã kết thúc như vậy.

Bạch Tụ vẫn là người đứng nhất khối, mà tôi lại không giống, rớt khỏi top 20 xếp thứ 23.

Điều này hoàn toàn không làm cho tinh thần tôi bị ảnh hưởng gì cả, nhưng mà mẹ tôi thì lại rất khẩn trương.

Cho dù kỳ nghỉ đông của lớp 12 ngắn ngủi đến đáng thương, bà vẫn báo danh lớp cảm hứng và lớp luyện thi cho tôi.

Không biết bên cạnh tôi đã xuất hiện bao nhiêu vị đại lão rồi nữa.

Chương 8

Nhưng mà tôi cũng cam tâm tình nguyện vì có Bạch Tụ đi cùng tôi.

Không biết anh tìm được công việc gia sư dạy môn toán bán thời gian cho học sinh tiểu học ở đâu.

Mà không biết là do ý trời hay bởi con người, tiểu khu mà tôi học cũng là tiểu khu mà anh dạy.

Với khả năng của anh thì dạy kèm cho học sinh cấp 3 còn được.

22.

"Mọi người có một anh đẹp trai đội mũ lưỡi trai đang dạy ngoại khóa ở phòng khách. Mau ra xem xem." Một bạn nữ vừa ra ngoài lại trở về nói với chúng tôi như vậy.

Nghe vậy, tôi vừa học xong lớp võ đạo tranh thủ thu dọn đồ rồi theo các cô ấy ra ngoài, muốn xem xem rốt cuộc là đẹp trai đến mức nào.

Đi tới phòng khách, tôi nhìn theo hướng bọn họ nói.

Hở, cái gương mặt này quá quen thuộc với tôi rồi.

Mũ lưỡi trai trắng che khuất ánh mắt, anh đặt quyển sách lên bàn, một tay lật sách một tay chống đầu.

Điều này làm tôi nhớ đến lúc gặp mặt anh lần đầu lúc khai giảng lớp 12, anh cũng như thế này.

Bất kể bên ngoài ồn ào như thế nào đều không có liên quan gì đến anh, giống như ngăn cách khỏi thế gian vậy.

Anh xem quá nhập tâm, tôi đã đi đến bên cạnh nhưng vẫn không phát hiện.

Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên mu bàn tay anh “Công chúa giá đáo, thỉnh thủ hộ.”

Anh bắt lấy tay tôi sau đó hôn lên mu bàn tay giống như ký sĩ trong những bộ phim truyền hình Anh “Bảo vệ công chúa chính là sinh mệnh của tôi.”

Giây phút đó tôi nghe thấy những tiếng nghị luận nhỏ xung quanh, những âm thanh kinh ngạc.

“Tôi còn nghĩ rằng anh đẹp trai này đến đây là để dạy múa đó, một lúc sau mới biết anh đến để đợi bạn gái” Chị quản lý cửa hàng trêu đùa nói “Nam thanh nữ tú thật sự dễ nhìn lại xứng đôi.”

Lần đầu tiên được người khác dùng lời nói khẳng định, chúng tôi không hẹn mà quay lại nhìn nhau cười.

Ừm...Là do tôi cố ý đó, tôi muốn công khai chủ quyền mà.

Phản ứng của Bạch Tụ cũng làm tôi khá hài lòng, sự tự phụ nho nhỏ ở trong lòng tôi cũng được thỏa mãn.

23.

“Em còn nghĩ rằng anh chỉ nói mà thôi, không ngờ anh đến đón em tan học thật.”

Tôi ôm lấy cánh tay anh, kéo gần khoảng cách với anh thêm một chút.

Anh cúi đầu nói với tôi “Anh có bao giờ lừa em đâu.”

Đúng nha, anh luôn nói được làm được khó mà tìm ra lỗi lúc này.

Bỗng nhiên hình ảnh mọi người chạy ra khỏi lớp học múa để nhìn anh hiện lên trong đầu tôi “Vừa rồi có rất nhiều nữ sinh nhìn chăm chăm anh đó.”

“Vậy lần sau anh sẽ đợi ở dưới lầu.”

“Không được.” Tôi không kìm được mà ôm chặt cánh tay của anh hơn.

Mỗi ngày sau khi dạy thêm xong đều đến lớp năng khiếu đón tôi.

Có lúc anh sẽ ngồi trong phòng khách đọc sách làm bài tập, có lúc sẽ đứng ở lớp múa xem tôi học múa.

24.

Do năm mới được nghỉ một tuần, khi chúng tôi gặp lại đều hi vọng thời gian hai người ở bên nhau lâu hơn một chút, lâu hơn một chút.

Bạch Tự đưa tôi đến cổng tiểu khu như thường lệ.

Tôi bị anh ôm vào lòng, không xem ai ra gì mà áp vào vành tai tôi, hơi thở ấm áp anh nói nhỏ “Nhớ anh không?”

Tôi cố tình trêu chọc anh “Không nhớ.”

“Hửm?”

Anh vùi đầu vào cổ tôi.

Tóc của anh cào vào cổ tôi có hơi ngứa, tôi không chịu được muốn đẩy anh ra.

Nhưng anh không cho tôi giãy giụa, càng ôm chặt tôi hơn, giống như anh không nhận được đáp án mình hài lòng là không chịu buông ra vậy đó.

“Không nhớ anh thì nhớ ai?”

Thật sự tôi rất nhột ròi, đầu hàng chịu thua cố ý nũng nịu với anh
“Làm ơn làm ơn, mấy ngày trước em đều mê mang qua ngày, còn không phải là vì nhớ anh trai nhớ đến mê mang luôn ròi sao.”

Nếu như là trước đây có đánh chết tôi cũng không bao giờ nói ra loại lời này.

Nhưng dường như đối với Bạch Tụ tôi luôn có rất nhiều sự ngoại lệ.

Nói thật nó rất hữu dụng, khoe miệng của anh đã bắt đầu cong nhẹ.

Anh bọc tôi trong áo khoác, giúp tôi chặn khí lạnh từ xung quanh thổi vào.

Thơm thơm, ấm áp, tôi không chịu được cọ cọ vào nó.

“Đừng làm loạn, cũng đừng tùy tiện gọi tên thân mật.”

Tôi giả vờ không hiểu “Xưng hô thân mật? Anh Bạch Tụ, chồng hay là cục cưng?”

Nhịp tim anh đập rất nhanh.

Bỗng nhiên tôi phát hiện tôi giống như tra nữ trong tuyển thuyết đốt lửa khắp nơi.

Anh cười cười, xoa nhẹ vào đầu tôi “Thật sự không có biện pháp gì với em mà.”

Bất chợt tôi có cảm giác thắng lợi trong lòng, cũng không kìm được bật cười.

“Xưng hô thân mật cũng chỉ được phép nói với anh thôi.”

“Haha, được nha, anh Bạch Tụ.”

Anh mắt của anh nhìn tôi dường như không còn đơn thuần nữa, làm tim tôi đập thình thịch thình thịch.

25.

Không khí mập mờ giữa tôi và Bạch Tụ bị tiếng xe phía sau phá vỡ.

Một chiếc Bentley quen thuộc đậu bên cạnh chúng tôi.

Tôi phản xạ có điều kiện thoát khỏi vòng tay của anh ngay lập tức.

Nhưng dường như Bạch Tụ vẫn chưa kịp phản ứng, có chút nghi hoặc nhìn tôi.

Cửa sổ ghế sau từ từ hạ xuống, một gương mặt được bảo dưỡng tỉ mỉ từ từ xuất hiện, tôi cảm giác dường như trái tim mình ngừng đập luôn rồi.

Tôi đang rất bối rối, nhưng cố ép bản thân mình bình tĩnh “Mẹ....”

Trên mặt của bà không có bất kì biểu cảm nào, nhiệt độ xung quanh hạ thấp xuống.

“Lên xe.”

Tôi nghiêng đầu nhìn nhìn Bạch Tụ, sau đó tôi nghe bà ấy tiếp tục nói một câu “Mời vị bạn học này đến nhà làm khách đi. Bạn học ngồi ghế phụ đi.”

.....

Từ chối, nhanh từ chối đi, xin anh, Bạch Tụ!

“Dạ được ạ.”

Cứu mạng a.

Đột nhiên tôi cảm thấy đầu óc choáng váng.

Anh lịch sự mở cửa xe cho tôi, còn anh thì ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ.

Dường như một chút anh cũng không sợ, cũng không chột dạ, chỉ là khôi phục lại bộ dạng cao lãnh bình thường mà thôi.

26.

Bên trong xe an tĩnh đến kì lạ.

May mắn là đoạn đường ngắn, nếu đoạn đường dài thêm một chút thật sự tôi muốn từ trên xe nhảy ra ngoài luôn.

Sau khi chú Trương đưa chúng tôi về nhà rồi rời đi.

Căn nhà to như vậy chỉ có 4 người tôi, mẹ tôi, Bạch Tụ và Dì Mai.

Dì mai sau khi làm bữa tối xong cũng tan làm rồi, hiện tại chỉ còn 3 người chúng tôi.

Bên ngoài tôi đang rất nghiêm túc ăn cơm, nhưng đại não lại đang hoạt động hết công suất.

Làm sao đây? Giải thích với mẹ như thế nào bây giờ?

Bạn bè bình thường?

Bà sẽ tin sao?

Bà đã nhìn thấy được bao nhiêu rồi?

Sau một chút đấu tranh vùng vẫy, bỏ đi mặc cho số phận vậy.

“Bạn học tên gì? Sở Sở rất ít đưa banj học về nhà.”

Giọng nói của bà lạnh nhạt, không nghe ra bất kì cảm xúc gì.

“Bạch Tự, Tự trong Đảo Tự*.” (Đảo tự là hòn đảo)

Dường như bà đang nhớ ra điều gì “À bạn cùng bàn đứng thứ nhất của Sở Sở.”

“Có nghĩ đến trường đại học nào chưa?”

“Thanh Đại ạ.”

Bỗng nhiên bà cười cười, ít đi mấy phần nghiêm túc “Đứa trẻ ưu tú.”

“Quan hệ của hai đứa dì cũng đoán được rồi.”

.....

Bỗng nhiên bị nhắc đến, tôi khẩn trương đến ăn cơm không nổi.

Nhưng lời tiếp theo của bà hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi.

“Sự tiến bộ và hạnh phúc của Sở Sở dì đều nhìn thấy. Dì và ba Sở Sở đều là những người rất tiến bộ. Người lớn cho rằng yêu sớm không tốt chẳng qua là sợ yêu đương ảnh hưởng đến việc học của con cái cũng sợ con mình chịu thiệt thòi mà thôi.”

“Nhưng hiện tại trước mắt dì chỉ sợ Bạch Tự chịu thiệt thòi.”

Tôi:??????

Anh chịu thiệt????

Là cảm thấy tôi đang thèm khát gương mặt và tài hoa của anh đúng không?

Tôi quay đầu lại nhìn anh, anh cười cười, trong rất hạnh phúc.

“Ở bên nhau lúc nào? Nói cho dì biết xem nào.”

Suýt chút nữa tôi đã bị nghẹn cơm rồi “Mẹ....”

.....

Tôi và Bạch Tụ nhìn nhau, một lúc cũng không biết nên nói cái gì, chúng tôi bắt đầu từ khi nào.

Mẹ tôi cũng không làm khó chúng tôi nữa.

“Nhưng hiện tại lớp 12 vẫn phải lấy việc học làm trọng, hai đứa thông minh như vậy, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên dì không cần phải nói với hai đứa, hai đứa cần phải tự ý thức được.”

“Sở Sở vẫn cần cậu giúp một tay, phiền cậu giúp nó nhiều hơn.”

“Tương lai tốt đẹp cần hai đứa cùng nhau tạo ra.”

Bạch Tụ nghiêm túc gật đầu “Dì yên tâm, con sẽ cố gắng hết sức để giúp Sở Sở.”

“Con sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy.”

Tôi:???? Đây.....

Tiếp theo mẹ tôi thay đổi nhiều cách khác nhau để hỏi Bạch Tụ, anh vẫn bình tĩnh lễ phép trả lời, thật là hình ảnh của một chú bé ngoan ngoãn.

Tôi là em bé trong suốt.

Thình thoảng tôi chen vào vài câu, cũng bị bà chặn lại.

Bà đã cười đến mức không nhìn thấy mắt ở đâu luôn rồi.

Có thể thấy là mẹ tôi rất hài lòng với Bạch Tụ.

Sau đó tôi hỏi bà vì sao ban đầu lại có biểu tình như vậy?

Bà nói bà muốn dọa anh, nếu như lập tức lùi bước thì tính là đàn ông cái gì.

Được rồi, cũng có đạo lý.

Tôi không biết có làm cho Bạch Tụ sợ hay không. Nhưng tôi thiếu chút nữa cho rằng anh và bà sắp trở mặt với nhau luôn rồi.

“Ánh mắt của cục cưng không tệ, sau này có thời gian rảnh nhớ mạng cậu bé về ăn cơm, để ba con nhìn xem.”

Tôi: [Nụ cười lịch sự.jpg]

27.

Từ sau khi bị mẹ tôi phát hiện, quan hệ giữa chúng tôi càng thêm cởi mở hơn.

Bạch Tụ cũng trở nên giống mẹ tôi hơn, đối với việc học của tôi rất khẩn trương.

Nhưng anh không chỉ quan tâm đến việc học, còn thường xuyên xoa dịu cảm xúc của tôi.

Anh nói, nỗ lực của tôi anh đều để trong mắt, cứ làm hết sức mình đừng quá lo lắng.

Anh đối với tôi rất tốt, tôi cũng có thể nhìn thấy, cũng cảm nhận được.

Chúng tôi đang chăm chỉ học tập hơn bao giờ hết, chúng tôi đều ngầm hiểu việc bản thân mình lên làm là gì.

Bởi vì tương lai tốt đều thật sự cần hai chúng tôi cùng nhau tạo ra.

Hi vọng sự chăm chỉ của chúng ta cuối cùng cũng được đền đáp, và hi vọng chúng ta đều có thể nhận được giấy báo giống nhau.